

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **R. Ś.**

skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 czerwca 2024 r.,

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 września 2019 r., sygn. akt II AKa 242/19,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności,

2. nie uwzględnić wniosku o wyznaczenie skazanemu R. Ś. obrońcy z urzędu.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 marca 2017 r., sygn. akt III K 289/16, Sąd Okręgowy we Wrocławiu uznał R. Ś. za winnego popełnienia czynu z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 9 lat pozbawienia wolności.

Apelację na korzyść oskarżonego wniósł obrońca. Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2017 r., sygn. akt II AKa 194/17, zmienił zaskarżone orzeczenie w ten

sposób, że wymierzoną R. Ś. karę pozbawienia wolności obniżył do 7 lat, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść R. Ś. i zarzucając jej rażącą niewspółmierność.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2019 r., sygn. akt V KK 196/19, uchylił zaskarżone rozstrzygnięcie w części dotyczącej orzeczenia o karze i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 12 września 2019 r., sygn. akt II AKa 242/19 utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

W piśmie z dnia 18 marca 2024 r. (data wpływu do Biura Podawczego Sądu Okręgowego we Wrocławiu 26 marca 2024 r.) skazany R. Ś. wniósł o wznowienie postępowania. We wniosku wskazał, że składał już uprzednio wnioski o wznowienie postępowania (zostały zarejestrowane i rozpoznane pod sygn. V KO 18/21, I KO 107/22 i I KO 90/23 – uwaga SN) oraz inne pisma m.in. do Prezesa Sądu Apelacyjnego, na które nie otrzymuje odpowiedzi, a w sprawie są nowe okoliczności i dowody – Sąd pierwszej instancji nie przesłuchał wszystkich świadków, nie zapoznał się z aktami, a badania DNA nie potwierdziły żadnych dowodów, które wskazywałyby na jego sprawstwo (bezprawnie pobrano mu krew). Wniósł o sprostowanie wszystkich „błędów czy też niewyjaśnień”, wydanie stosownych postanowień, a skoro ma „stosowane tymczasowe aresztowanie” to nie powinien przebywać w warunkach karnych, a także na oddziale, gdzie przebywają osoby psychicznie chore. Oświadczył, że jeśli będzie to konieczne do resztę wyjaśnień złoży w Sądzie. Odrębnym pismem wniósł także o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści osobistego wniosku skazanego R. Ś. o wznowienie postępowania nie wynika żadna okoliczność, która mogłaby zostać uznana za ustawową przesłankę wznowienia postępowania. Dlatego też, wobec oczywistej bezzasadności złożonego wniosku, należało odmówić jego przyjęcia, bez konieczności wzywania do usunięcia jego braków, zgodnie art. 545 § 3 k.p.k.

Należy wskazać, iż oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15). Taka sytuacja zachodzi w rozpoznawanej sprawie. W osobistym wniosku skazany nie przedstawił żadnych okoliczności, które uzasadniałyby wznowienie postępowania. Kwestionowanie przez skazanego sposobu prowadzenia postępowania dowodowego przez Sąd pierwszej instancji, w tym zaniechanie przesłuchania wszystkich świadków, zanegowanie wyniku badania DNA, który w jego ocenie nie potwierdził żadnych dowodów wskazujących na jego sprawstwo oraz stawianie Sądowi zarzutu niezapoznania się z aktami, nie stanowią żadnej z przesłanek wznowienia postępowania. Tak samo jak nie stanowią go okoliczności dotyczące wydarzeń, które miały (i mają) miejsce w czasie odbywania przez skazanego orzeczonej kary pozbawienia wolności i zaobserwowanych w tym czasie nieprawidłowości oraz działań podejmowanych przez inne osoby na jego szkodę.

Wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i dotyczy prawomocnego już wyroku, który objęty jest domniemaniem prawidłowości dokonanych w sprawie ustaleń. Stąd też dla jego wzruszenia nie jest wystarczającym twierdzenie wnioskodawcy, iż jest inaczej, niż to co ustalono. Również okoliczność, że inne osoby działają na jego niekorzyść fałszując i nie wysyłając pism lub nie wysyłając ich wszystkich, nie jest przesłanką do wznowienia postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uznał, że z treści pisma wynika jego oczywista bezzasadność i odmówił jego przyjęcia. Jednocześnie przepis art. 545 § 3 k.p.k. umożliwiającą wstępną kontrolę wniosku o wznowienie postępowania,

stwarza także możliwość odstąpienia od konieczności przeprowadzenia różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, w tym wyznaczenia obrońcy z urzędu. W tym stanie rzeczy niezasadne jest wyznaczenie wnioskodawcy R. Ś. obrońcy z urzędu, skoro we wniosku nie wskazał okoliczności, które spełniałyby którykolwiek z warunków wznowienia postępowania. Dodać trzeba, że wcześniej, z podobnych względów, Sąd Najwyższy odmawiał przyjęcia wniosków skazanego o wznowienie postępowania w powodu ich oczywistej bezzasadności postanowieniami z dnia 26 kwietnia 2021 r., V KO 18/21, 21 grudnia 2022 r., I KO 107/22 i 9 listopada 2023 r., I KO 90/23.

Z tych względów orzeczono, jak na wstępie.

[PGW]

[ms]